

Arrest

nr. 124 239 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 30.10.2009 in België asiel aan. Aangezien betrokkenen op 07.08.2009 asiel hadden aangevraagd in Hongarije, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Hongarije. De Hongaarse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 10.02.2010. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 24.06.2010 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hun asielpcedure in België afgesloten werd. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen halen aan dat zij omwille van enorme problemen in het land van herkomst, waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden, hun land dienden te ontvluchten. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij omwille van enorme problemen hun land van herkomst ontvluchtte, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat het voor hen onwenselijk zijn hen terug naar het land van herkomst te sturen. Ook halen zij aan dat een terugleiding naar de grens onmogelijk en onmenselijk is, en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken. Verder halen betrokkenen aan dat het onwenselijk is in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren. Voor hen zou dit een trauma betekenen. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen neer die deze beweringen staven. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen ruim 33 en 30 jaar in het land van herkomst verbleven en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banen kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkenen in het bezit waren van een medisch A.I., kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A. I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat dit attest van immatriculatie werd ingetrokken naar aanleiding van de negatieve beslissing op hun aanvraag 9ter.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat de scholing van hun nu meerderjarige zoon S betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij Nederlands spreken, dat het hen aan energie en sociale meelevendheid niet ontbreekt, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd, dat hun centrum van belangen in België ligt, dat zij werkbereid zijn; dat zij op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven. Betrokkene leggen getuigenverklaringen voor, alsook schoolattesten van de kinderen, attesten maatschappelijke oriëntatie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen. Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt:

"Betrokkenen vroegen op 30.10.2009 in België asiel aan. Aangezien betrokkenen op 07.06.2009 asiel hadden aangevraagd in Hongarije, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Hongarije. De Hongaarse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 10.02.2010. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 24.06.2010 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hun asielprocedure in België afgesloten werd. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Aangaande de vraag of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, dient eerst en vooral benadrukt te worden dat hun asielrelaas, inhoudelijk, nooit beoordeeld is geworden door de Belgische autoriteiten, waardoor het dan ook al te voorbarig is om te stellen dat verzoekers kunnen teruggaan naar hun land van herkomst om aldaar de procedure zoals voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet in gang te zetten. Een puur formele benadering van de duur van de asielprocedure is in casu dan ook niet de meest relevante benadering. Er dient benadrukt te worden dat verzoekers zeer ernstige problemen hebben in hun land van herkomst. In zijn land van herkomst was verzoeker een fabrikant, en had hij de leiding over 15 personen. De firmanaam is (...). Hij produceerde bouwrijzer. Hij heeft ervaring als metaalarbeider. De firma werd overgedragen van generatie op generatie... Verzoeker werd evenwel geconfronteerd met de Albanese maffia. Deze hadden zijn zoon ontvoerd. Na betaling van de som van 50.000 euro, hebben ze zijn zoon vrijgelaten. Om deze reden zijn verzoekers dan ook, via Hongarije naar België gevlucht."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten zich akkoord verklaarden met de overname van verzoekers op 10 februari 2010 in het kader van de Dublin-akkoorden. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 juni 2010 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers zich hebben aangeboden bij de Hongaarse autoriteiten om hun asielaanvraag te laten behandelen. De kritiek van verzoekers *“dat hun asielrelaas, inhoudelijk, nooit beoordeeld is geworden door de Belgische autoriteiten, waardoor het dan ook al te voorbarig is om te stellen dat verzoekers kunnen teruggaan naar hun land van herkomst”* kan niet worden aanvaard aangezien verzoekers er zelf voor gekozen hebben om in België te blijven, terwijl zij na het afleveren van de bijlage 26quater wisten dat niet België maar Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is.

Bovendien blijkt uit de aanvraag van 16 november 2012 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet dat verzoekers het al dan niet behandelen van hun asielaanvraag hebben

aangevoerd als buitengewone omstandigheid, zodat het motief hierover in de bestreden beslissing overtuigend is.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om hun asielaanvraag niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt verder in de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkenen in het bezit waren van een medisch A.I., kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag artikel 9bis vormt het feit dat zij een AI hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat dit attest van immatriculatie werd ingetrokken naar aanleiding van de negatieve beslissing op hun aanvraag 9ter.”

Terwijl verzoekers uitdrukkelijk de medische problematiek aanhalen als buitengewone omstandigheid om de aanvraag niet in te dienen in het land van herkomst, beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken zich tot een eenvoudige verwijzing naar de medische regularisatieaanvraag, en de beslissing die daarin genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, om niet te hoeven motiveren waarom de medische problematiek geen buitengewone omstandigheid uitmaakt conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het dient benadrukt te worden dat er hier manifest sprake is van een schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, iuncto de zorgvuldigheidsplicht. (zie: RvV 38.847, 17 februari 2010) Daarnaast wensen verzoekers te verwijzen naar het feit dat zij een beroep wensen in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de beslissing conform artikel 9ter. Het is dan ook al te voorbarig om te stellen dat deze beslissing tot intrekking van het attest van immatriculatie definitief is. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot: *“Het feit dat betrokkenen in het bezit waren van een medisch A.I., kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanzien.”*

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC